Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
Y. BOT
fremsat den 6. september 2018 [1]

Sag C-514/17

Ministère public
mod
Marin-Simion Sut

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien))

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – princippet om gensidig anerkendelse – rammeafgørelse 2002/584/RIA – europæisk arrestordre og procedurerne for overgivelse mellem medlemsstater – artikel 4, nr. 6) – fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af europæisk arrestordre – gennemførelse – den lovovertrædelse, der ligger til grund for afsigelse af en straffedom i udstedelsesmedlemsstaten, straffes kun med en bødestraf i den fuldbyrdende medlemsstat – artikel 2, stk. 4 – rækkevidden af betingelsen om dobbelt strafbarhed – rammeafgørelse 2008/909/RIA – artikel 8, stk. 3 – tilpasning af sanktionen«

I. Indledning

1. Kan den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584/RIA [2] anvendes af den dommer, der skal træffe afgørelse vedrørende fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, når der for den lovovertrædelse, for hvilken arrestordren er udstedt, er idømt en straffedom i udstedelsesmedlemsstaten, mens denne lovovertrædelse i henhold til den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning kun straffes med bøde?

2. Dette er nærmere bestemt spørgsmålet fra cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien) vedrørende fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt af de rumænske myndigheder for mere end syv år siden, nemlig den 26. august 2011, mod Marin-Simion Sut, der er rumænsk statsborger med bopæl i Belgien, med henblik på fuldbyrdelsen af en straffedom på et år og to måneder for at føre motorkøretøj uden kørekort.

3. I henhold til artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 kan den fuldbyrdende medlemsstats judicielle myndighed afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, når den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne stat forpligter sig til at fuldbyrde straffen i henhold til sin nationale lovgivning.

1 – Originalsprog: fransk.

2 – Rådets rammeafgørelse af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26.2.2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (»herefter rammeafgørelse 2002/584«).

4. Denne bestemmelse skal i medfør af fast retspraksis give den fuldbyrdende judicielle myndighed adgang til inden for rammerne af dennes skønsmargin at vurdere, i hvilken udstrækning fuldbyrdelsen af straffen i den fuldbyrdende medlemsstat muliggør forbedring af den eftersøgtes udsigter til social rehabilitering, efter at han har afsonet den idømte straf[3].

5. I denne sag er det ubestridt, at den pågældende ikke har givet samtykke til sin overgivelse og har udtrykt ønske om, at straffen fuldbyrdes i Belgien. Cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien) har i sin forelæggelsesafgørelse bemærket, at Marin-Simion Sut har tilknytning til Belgien, således at fuldbyrdelsen af straffen på belgisk område under hensyntagen til hans konkrete situation ville kunne forbedre den pågældendes udsigter til social rehabilitering.

6. Cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien) står ikke desto mindre over for det forhold, at den lovovertrædelse, som Marin-Simion Sut er idømt en straffedom for i Rumænien, straffes med bøde i henhold til artikel 30, stk. 1, i loi relative à la police de la circulation routière (lov om færdselspolitiet)[4] af 16. marts 1968 i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i tvisten i hovedsagen.

7. I anklageskriftet, der er forelagt cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien), har anklagemyndigheden (Belgien) anført, at den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke har mulighed for at anvende den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er nævnt i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, for så vidt som den fuldbyrdende judicielle myndighed i henhold til artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909/RIA[5] ikke kan konvertere en fængselsstraf idømt af den udstedende judicielle myndighed til en bødestraf. Under disse omstændigheder er anklagemyndigheden af den opfattelse, at den fuldbyrdende judicielle myndighed således ikke i henhold til belgisk lovgivning kan forpligte sig til at fuldbyrde den straf, som Marin-Simion Sut er idømt i Rumænien.

8. Cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien), som er i tvivl om den fortolkning af EU-retten, som anklagemyndigheden har anlagt i sit anklageskrift, har således besluttet at udsætte sagen i den tvist, der verserer for den, på at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Kan artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 fortolkes således, at den ikke kan finde anvendelse på forhold, for hvilke en ret i en udstedelsesmedlemsstat har afsagt en straffedom, når disse samme forhold på fuldbyrdelsesstatens område kun straffes med en bøde, hvilket i henhold til fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning indebærer, at det er umuligt at fuldbyrde straffedommen i fuldbyrdelsesstaten, hvilket er til skade for den domfældtes sociale rehabilitering samt familiemæssige, sociale, økonomiske og anden tilknytning?«

9. Den belgiske regering har i sit indlæg til Domstolen støttet den af anklagemyndigheden udtrykte opfattelse, idet regeringen heri har bemærket, at den fuldbyrdende judicielle myndighed faktisk ikke har mulighed for at anvende den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er nævnt i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, for så vidt som denne myndighed i henhold til artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 ikke kan konvertere fængselsstraffen idømt af Judecătoria Carei (retten i første instans i Carei, Rumænien) til en bødestraf.

3 – Jf. dom af 17.7.2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, præmis 45), af 6.10.2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, præmis 62 og 67), af 21.10.2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, præmis 52), af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 32), og af 29.6.2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 21).

4 – *Moniteur belge* af 27.3.1968, s. 3146 (herefter »færdselsloven«).

5 – Rådets rammeafgørelse af 27.11.2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT 2008, L 327, s. 27), som ændret ved rammeafgørelse 2009/299 (herefter »rammeafgørelse 2008/909«).

10. Reelt er baggrunden for den belgiske regerings ræsonnement, som jeg forstår det, at anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse kræver, at den lovovertrædelse, som princippet er påberåbt i forbindelse med, straffes om ikke identisk, så dog lignende i henholdsvis udstedelsesmedlemsstatens og den fuldbyrdende medlemsstats lovgivninger. Den belgiske dommer står derfor over for to vanskeligheder, hvoraf den første er knyttet til de uensartede nationale lovgivninger hvad angår straffe for overtrædelser af færdselslovgivningen og den anden til det forhold, at der er umuligt at konvertere den »rumænske« straffedom til en »belgisk« bødestraf.

11. Nærværende anmodning giver således Domstolen adgang til at præcisere betydningen af princippet om gensidig anerkendelse, således som dette er udmøntet i rammeafgørelse 2002/584. Anmodningen giver endvidere Domstolen mulighed for i forlængelse af dommene af 17. juli 2008, Kozłowski[6], af 6. oktober 2009, Wolzenburg[7], af 11. januar 2017, Grundza[8], og af 29. juni 2017, Popławski[9], at skabe yderligere klarhed over, under hvilke betingelser den dommer, der skal træffe afgørelse vedrørende fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, kan anvende den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, og over den måde, hvorpå ordningen med den europæiske arrestordre fastlagt ved denne rammeafgørelse skal forbindes med reglerne og principperne i rammeafgørelse 2008/909.

12. I nærværende forslag til afgørelse vil jeg redegøre for grundene til, at jeg ikke deler den belgiske regerings opfattelse i denne sag.

13. Jeg foreslår således Domstolen at fastslå, at artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 i en situation som den i sagen foreliggende, hvor der for den lovovertrædelse, som den europæiske arrestordre er udstedt for, i udstedelsesmedlemsstaten er idømt en straffedom, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på anvendelse af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i denne bestemmelse, efterprøver og kræver, at de forhold, som sanktionen vedrører, også straffes med en straffedom i den fuldbyrdende medlemsstat.

II. EU-retsforskrifter

A. Rammeafgørelse 2002/584

14. Rammeafgørelse 2002/584 har til formål at afskaffe den formelle udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne, som er foreskrevet i de forskellige konventioner, som disse medlemsstater er kontraherende parter i, og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder[10]. Rammeafgørelsen er baseret på princippet om gensidig anerkendelse af judicielle afgørelser på det strafferetlige område, hvilket princip udgør »hjørnestenen« i det retlige samarbejde[11], og på en »høj grad af tillid« mellem medlemsstaterne[12].

6 – C-66/08, EU:C:2008:437.

7 – C-123/08, EU:C:2009:616.

8 – C-289/15, EU:C:2017:4.

9 – C-579/15, EU:C:2017:503.

10 – Jf. første og femte betragtning til denne rammeafgørelse.

11 – Jf. sjette betragtning til den nævnte rammeafgørelse.

12 – Jf. tiende betragtning til rammeafgørelse 2002/584.

15. Artikel 1 i rammeafgørelse 2002/584 har overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre«. Artiklen bestemmer:

»1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.

[…]«

16. Når en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelsen af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, skal der i henhold til artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 være tale om en straf af en varighed på mindst fire måneder.

17. Artikel 2, stk. 2, fastsætter 32 lovovertrædelser, som – hvis de i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år – medfører fuldbyrdelse på grundlag af en europæisk arrestordre, selv hvis de omhandlede forhold ikke sanktioneres i den fuldbyrdende medlemsstat.

18. For andre lovovertrædelser kan overgivelse af en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, af den fuldbyrdende medlemsstat betinges af dobbelt strafbarhed. Således bestemmer artikel 2, stk. 4, i den nævnte rammeafgørelse:

»For andre end de i stk. 2 nævnte lovovertrædelser kan overgivelse være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for udstedelsen af en europæisk arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af det.«

19. I artikel 3 og 4 i rammeafgørelse 2002/584 er der fastsat obligatoriske, henholdsvis fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre.

20. Artikel 4, nr. 6), i denne rammeafgørelse bestemmer således:

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

[…]

6) hvis den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning.«

B. Rammeafgørelse 2008/909

21. Rammeafgørelse 2008/909, som er vedtaget efter rammeafgørelse 2002/584, har til formål at gennemføre det princip om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser i straffesager, som er fastsat i artikel 82, stk. 1, TEUF, hvilken bestemmelse har erstattet artikel 31 TEU, som denne rammeafgørelse er vedtaget på grundlag af[13]. Rammeafgørelsen sigter i henhold til sin artikel 3 mod at sikre anerkendelsen og fuldbyrdelsen af domme, der pålægger en frihedsstraf, i en anden medlemsstat end udstedelsesmedlemsstaten, og dette for at lette den domfældtes sociale rehabilitering[14].

22. Artikel 7 i rammeafgørelse 2008/909, der har overskriften »Dobbelt strafbarhed«, fastsætter i stk. 1 en liste over 32 lovovertrædelser, i forhold til hvilke den fuldbyrdende medlemsstat – hvis lovovertrædelserne i udstedelsesmedlemsstaten kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år – skal anerkende dommen og fuldbyrde sanktionen uden kontrol af dobbelt strafbarhed.

23. For andre lovovertrædelser bestemmer rammeafgørelsens artikel 7, stk. 3:

»For andre end de i stk. 1 nævnte lovovertrædelser kan fuldbyrdelsesstaten lade anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen være betinget af, at den vedrører handlinger, som også udgør en overtrædelse efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af lovovertrædelsen.«

24. Artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909, der har overskriften »Anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen«, har denne ordlyd:

»1. Den kompetence myndighed i fuldbyrdelsesstaten anerkender den dom, der er fremsendt […], og træffer omgående alle nødvendige foranstaltninger til fuldbyrdelse af sanktionen, medmindre den beslutter at påberåbe sig en af de i artikel 9 nævnte grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse.

[…]

3. Hvis sanktionen på grund af sin art ikke er forenelig med fuldbyrdelsesstatens lovgivning, kan den kompetente myndighed i denne stat tilpasse sanktionen til den straf eller den foranstaltning, der efter denne stats lovning gælder for lignende lovovertrædelser. Denne straf eller foranstaltning skal i videst muligt omfang svare til den sanktion, udstedelsesstaten har idømt, og sanktionen kan derfor ikke konverteres til en bødestraf.«

25. Endelig bestemmer artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909 følgende:

»Med forbehold af [rammeafgørelse 2002/584] finder bestemmelserne i denne rammeafgørelse, i det omfang de er forenelige med bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584//RIA, anvendelse mutatis mutandis på fuldbyrdelse af sanktioner i tilfælde, hvor en medlemsstat påtager sig at fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 4, nr. 6), i nævnte [rammeafgørelse].«

III. Indledende bemærkninger

26. Inden behandlingen af det præjudicielle spørgsmål, som cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège) har stillet, er det nødvendigt at fremsætte bemærkninger til den ændring, som den belgiske lovgiver for ganske nyligt har indført hvad angår bestemmelser, der straffer færdselslovsovertrædelser.

13 – Jf. første, anden og femte betragtning til rammeafgørelse 2008/909.

14 – Jf. niende betragtning til og artikel 3, stk. 1, i denne rammeafgørelse.

27. Loi relative à l'amélioration de la sécurité routière (lov om forbedret færdselssikkerhed) [15] af 6. marts 2018 har ændret bestemmelserne i færdselsloven betydeligt, idet straffene for de nævnte lovovertrædelser er blevet hårdere. I henhold til artikel 7 i loven om forbedret færdselssikkerhed bestemmer artikel 30, stk. 1, i færdselsloven nu, at den, der fører et motorkøretøj uden påkrævet kørekort, straffes med fængsel i mellem otte dage og to år og med en bøde på mellem 200 EUR og 2 000 EUR – eller med blot en af disse.

28. På nuværende tidspunkt forekommer det derfor, at den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre er udstedt, i udstedelsesmedlemsstaten og i den fuldbyrdende medlemsstat sanktioneres med en straf af samme art, nemlig straffedom, hvilket indebærer, at den juridiske hindring, som de belgiske myndigheder står over for i forbindelse med fuldbyrdelse i Belgien af den straf, som Marin-Simion Sut er idømt i Rumænien, i dag forekommer fuldt ud elimineret.

29. Når dette er sagt, og for så vidt som cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège) ikke har trukket sin anmodning om præjudiciel afgørelse tilbage efter den omhandlede lovændring, foreslår jeg, at Domstolen besvarer det præjudicielle spørgsmål.

IV. Bedømmelse

30. Den forelæggende ret ønsker med sit præjudicielle spørgsmål til Domstolen nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 – i en situation som den foreliggende, hvor fuldbyrdelsen af straffedommen i den fuldbyrdende medlemsstat muliggør forbedring af udsigterne til social rehabilitering af den eftersøgte – skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke kan anvende den i denne bestemmelse fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelsen og dermed er forpligtet til at fuldbyrde den europæiske arrestordre, når de forhold, for hvilke denne straf er idømt i udstedelsesmedlemsstaten, kun kan medføre bødestraf i den fuldbyrdende medlemsstat.

31. Inden analysen af dette spørgsmål skal der henvises til et væsentligt punkt vedrørende sammenhængen mellem de to rammeafgørelser, som cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège) har henvist til i sin forelæggelsesafgørelse, nemlig dels rammeafgørelse 2002/584, som fastlægger ordningen med den europæiske arrestordre, dels rammeafgørelse 2008/909, som har til formål at fremme fuldbyrdelsen af straffedomme i den medlemsstat, hvor fuldbyrdelsen kan forbedre udsigterne til den domfældtes sociale rehabilitering.

32. Det er korrekt, at bestemmelserne i rammeafgørelse 2008/909 i henhold til denne rammeafgørelses artikel 25 finder anvendelse mutatis mutandis på fuldbyrdelse af sanktioner i tilfælde, hvor en medlemsstat påtager sig at fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, i det omfang de er forenelige med bestemmelserne i sidstnævnte.

33. Den af EU-lovgiver fastsatte sammenhæng mellem rammeafgørelse 2002/584 og rammeafgørelse 2008/909 skal bidrage til sikring af gennemførelsen af et grundlæggende princip i straffelovgivningen, nemlig social rehabilitering af den domfældte gennem en individualisering af straffen, hvilket her udgør et grundlæggende fælles aspekt i disse to rammeafgørelser.

34. Ikke desto mindre har den belgiske regering begået en fejl ved sin fortolkning ved at anvende bestemmelserne i artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 til at begrænse spillerummet for artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584.

15 – *Moniteur belge* af 15.3.2018, s. 23236.

35. Den belgiske regering har ikke taget hensyn til det forhold, at rammeafgørelse 2002/584 har forrang for rammeafgørelse 2008/909 i forholdet mellem de to tekster, hvilket følger udtrykkeligt af den sidstnævnte rammeafgørelses artikel 25.

36. EU-lovgiver har således klart tilkendegivet sin vilje til ikke at forringe formålet og vigtigheden af ordningen med den europæiske arrestordre, der er fastlagt ved rammeafgørelse 2002/584, idet EU-lovgiver i artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909 har præciseret, at »[*m]ed forbehold af [rammeafgørelse 2002/584*] finder bestemmelserne i [rammeafgørelse 2008/909], *i det omfang de er forenelige med bestemmelserne i [rammeafgørelse 2002/584*], anvendelse mutatis mutandis« [16].

37. Desuden har den belgiske regering undladt at tage hensyn til disse to instrumenters meget forskellige anvendelsesområder.

38. Rammeafgørelse 2002/584 tilstræber tvungen overførelse fra en medlemsstat til en anden af en retsforfulgt eller domfældt person, som er på flugt, eller hvis opholdssted ikke kendes, og om hvem det frygtes, at den pågældende vil unddrage sig konsekvenserne af dennes handlinger. Rammeafgørelse 2002/584 har således til formål at undgå, at denne person går fri for straf på grund af, at den pågældende geografisk befinder sig et andet sted.

39. Derimod er rammeafgørelse 2008/909 ikke styret af, at lovovertræderen eller den formodede lovovertræder er på flugt, og at det således er nødvendigt at tilrettelægge dennes tvungne overførelse. Denne rammeafgørelse har til formål at fastlægge en harmoniseret ordning for fuldbyrdelse af retsafgørelser inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed med henblik på at sikre en klassisk form for fuldbyrdelse af straffedomme, således som dette sker i hver medlemsstat, idet den således tilsiger at fremme social rehabilitering af den domfældte. Rammeafgørelse 2008/909 er reelt en udvidelse af de nationale domstoles daglige praksis inden for dette fælles område. I hver medlemsstat tager den dommer, der er ansvarlig for straffuldbyrdelsen, hensyn til domfældtes personlige forhold, familiære og professionelle situation og til dennes opholdssted for at afgøre stedet for vedkommendes fængselsophold og for at undgå, at fængslingen blot forværrer vedkommendes sociale isolation. En person, der er domfældt af de judicielle myndigheder i byen Brest (Frankrig), men som er bosiddende i byen Strasbourg (Frankrig), kan således få fuldbyrdet sin straf i et fængsel tæt på den sidstnævnte by. EU-lovgiver har ved vedtagelsen af rammeafgørelse 2008/909 sikret, at det samme gør sig gældende, hvis personen er bosiddende i byen Frankfurt am Main (Tyskland).

40. Rammeafgørelse 2008/909 har således til formål at fremme den sociale rehabilitering for en domfældt, der er idømt en straffedom i en medlemsstat, idet rammeafgørelsen giver den domfældte adgang til at afsone sin straf eller den resterende del af denne i sit oprindelige sociale miljø, dvs. på en anden medlemsstats område. For den fuldbyrdende medlemsstat er der derfor tale om at tillægge en retsafgørelse, der er truffet af udstedelsesmedlemsstatens judicielle myndighed, virkning på samme måde, som medlemsstaten traditionelt gør det i forhold til sine egne straffedomme, dvs. at medlemsstaten må sikre, at alle foranstaltninger vedrørende fuldbyrdelsen og tilrettelægningen af straffen individualiseres [17].

41. Herefter skal det nu undersøges, om den kompetente belgiske judicielle myndighed – henset til de grundlæggende principper, som det strafferetlige samarbejde, der er organiseret af traktaterne, er baseret på, men også henset til de relevante bestemmelser i rammeafgørelse 2002/584 – kan fuldbyrde den straffedom, som Judecătoria Carei (retten i første instans i Carei) har idømt Marin-Simion Sut eller ej.

16 – Min fremhævelse.

17 – Det ville være en alvorlig fejl at antage, at fuldbyrdelse af en straffedom, der er idømt af retten i en anden medlemsstat, inden for hver af disse medlemsstater ville kræve udstedelse af en national arrestordre.

42. Af de grunde, som jeg nu vil behandle, finder jeg, at den opfattelse, som den belgiske regering har givet udtryk for, er i strid med rammeafgørelse 2002/584, for så vidt som denne opfattelse ikke respekterer definitionen af begrebet »gensidig anerkendelse« og medfører en genindførelse af en ordning svarende til den udleveringsordning, som EU-lovgiver imidlertid netop og udtrykkeligt har villet afskaffe mellem medlemsstaterne.

A. Gensidig anerkendelse

43. Det retlige samarbejde inden for det europæiske strafferetlige område er, som det klart følger af artikel 82, stk. 1, TEUF, baseret på princippet om gensidig anerkendelse. Dette princip udgør »hjørnestenen« i dette samarbejde [18] og har ifølge Domstolen en »grundlæggende betydning« i EU-retten, for så vidt som det muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser sammen med princippet om gensidig tillid, som det er baseret på [19].

44. I medfør af princippet om gensidig anerkendelse har en afgørelse, når den er truffet af en judiciel myndighed i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvorunder den hører, fuldstændig og direkte virkning i hele EU, således at de kompetente myndigheder i enhver anden medlemsstat skal bistå med afgørelsens fuldbyrdelse, som hvis den var truffet af en judiciel myndighed fra deres egen stat [20].

45. Det følger heraf, at når en medlemsstats judicielle myndighed påtager sig at sikre fuldbyrdelsen af en sanktion, som er idømt af en dommer i en anden medlemsstat, skal denne judicielle myndighed i henhold til princippet om gensidig anerkendelse sikre fuldbyrdelsen af denne sanktion på samme måde, som hvis der var tale om myndighedens egen afgørelse.

46. Det følger af dommen af 11. februar 2003, Gözütok og Brügge [21] vedrørende princippet ne bis in idem, at princippet om gensidig anerkendelse nødvendigvis indebærer, at der – uanset efter hvilke procedurer straffen pålægges – skal bestå en gensidig tillid mellem medlemsstaterne i deres respektive strafferetsplejeordninger, og at hver enkelt medlemsstat skal acceptere en anvendelse af strafferetlige bestemmelser, der er i kraft i de øvrige medlemsstater, uanset om en anvendelse af medlemsstatens egen retsorden måtte føre til en anden løsning [22].

47. Anvendelsesområdet for en retsafgørelse er således ikke længere begrænset til udstedelsesmedlemsstatens område, men er udvidet til hele EU.

48. Under disse omstændigheder bør princippet om gensidig anerkendelse i sig selv sikre, at dommen af 8. juni 2011 afsagt af Judecătoria Carei (retten i første instans i Carei) vil blive anerkendt, og at den straffedom på et år og to måneder, som Marin-Simion Sut er idømt, vil blive fuldbyrdet af tribunal de première instance de Liège (retten i første instans i Liège, Belgien) på samme måde, som hvis dommen havde været afsagt og sanktionen fastsat af retten i første instans i Arlon (Belgien).

18 – Jf. sjette betragtning til rammeafgørelse 2002/584.

19 – Jf. domme af 25.7.2018 Minister for Justice and Equality (Retssystemiske mangler) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 36), og Generalstaatsanwaltschaft (Forholdene under frihedsberøvelse i Ungarn) (C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, præmis 49).

20 – Jf. i denne retning meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet af 26.7.2000 om gensidig anerkendelse af endelige afgørelser i straffesager (KOM(2000) 495 endelig udg., navnlig s. 8).

21 – C-187/01 og C-385/01, EU:C:2003:87. Jf. også dom af 9.3.2006, Van Esbroeck (C-436/04, EU:C:2006:165), af 28.9.2006, Van Straaten (C-150/05, EU:C:2006:614), af 28.9.2006, Gasparini m.fl. (C-467/04, EU:C:2006:610), af 18.7.2007, Kraaijenbrink (C-367/05, EU:C:2007:444), og af 16.11.2010, Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683).

22 – Jf. denne doms præmis 33.

49. Det må herefter undersøges, i hvilken udstrækning de belgiske judicielle myndigheder inden for rammerne af ordningen med den europæiske arrestordre, der er oprettet ved rammeafgørelse 2002/584, og navnlig inden for rammerne af anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i rammeafgørelsens artikel 4, nr. 6), kan fravige det nævnte princip på grund af manglende overensstemmelse hvad angår lovovertrædelsens gerningsindhold og navnlig straffen mellem udstedelsesmedlemsstatens og den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning.

B. Ordlyden og opbygningen af rammeafgørelse 2002/584 og formålene hermed

50. Rammeafgørelse 2002/584 er baseret på princippet om gensidig anerkendelse og på en »høj grad af tillid« mellem medlemsstaterne [23]. Som det fremgår af sjette betragtning til rammeafgørelsen, udgør denne den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, hvilket princip Det Europæiske Råd, som afholdt møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.

51. Rammeafgørelse 2002/584 har, som det udtrykkeligt følger af navnlig rammeafgørelsens femte betragtning og artikel 31, som mål at afskaffe udleveringsproceduren mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse, inden for rammerne af hvilken den fuldbyrdende judicielle myndighed kun må hindre overgivelse ved en afgørelse, der særligt er begrundet med en af de obligatoriske eller fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse, der udtømmende er fastsat i denne rammeafgørelses artikel 3 og 4.

52. I henhold til artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 kan den fuldbyrdende medlemsstats judicielle myndighed således afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelsen af en straffedom, når den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne stat forpligter sig til at fuldbyrde straffen i henhold til sin nationale lovgivning.

53. Det bemærkes, at denne bestemmelse skal give den fuldbyrdende judicielle myndighed adgang til inden for rammerne af dennes skønsmargin at vurdere, i hvilken udstrækning fuldbyrdelsen af straffen i den fuldbyrdende medlemsstat muliggør forbedring af udsigterne til social rehabilitering af den eftersøgte, efter at denne har afsonet den idømte straf [24]. Den nævnte bestemmelse illustrerer således fuldt ud den måde, hvorpå dommeren skal forbinde princippet om gensidig anerkendelse, der principielt indebærer overgivelse af den eftersøgte, og princippet om individuel straffastsættelse, der derimod fastslår, at dommeren under visse omstændigheder kan gøre en undtagelse til princippet om overgivelse af denne person, således at dennes sociale rehabilitering sikres [25]. Det må præciseres, at der her er tale om en undtagelse til princippet om overgivelse af den domfældte og ikke om en undtagelse til princippet om gensidig anerkendelse. Ved at anvende den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 anerkender den fuldbyrdende judicielle myndighed fuldt ud den afgørelse, der er truffet af den udstedende judicielle myndighed, eftersom den tilbyder at sikre anvendelsen af afgørelsen i myndighedens sted.

23 – Jf. tiende betragtning til denne rammeafgørelse.

24 – Jf. dom af 17.7.2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, præmis 45), af 6.10.2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, præmis 62 og 67), af 21.10.2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, præmis 52), af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 32), og af 29.6.2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 21).

25 – Domstolens ovenfor nævnte praksis og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis (Jf. især Menneskerettighedsdomstolen, 30.6.2015, Khoroshenko mod Rusland, CE:ECHR:2015:0630JUD004141804, § 121), fremhæver vigtigheden af målet vedrørende social rehabilitering af den domfældte inden for rammerne af ikke kun den individuelle vurdering, hvad angår betingelserne for fuldbyrdelse af en straffedom, som den dommer, der træffer afgørelse vedrørende sagens realitet, foretager, men også medlemsstaternes straffepolitikker, idet Domstolen for ganske nyligt i dom af 17.4.2018, B og Vomero (C-316/16 og C-424/16, EU:C:2018:256, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis), har påpeget, at unionsborgerens sociale reintegration i den stat, hvor vedkommende faktisk er integreret, ikke kun er i vedkommendes egen interesse, men også i Den Europæiske Unions generelle interesse.

54. Denne holdning, der er styret af ønsket om at sikre straffes rehabiliterende konsekvens, viser realiteten på området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, inden for hvilket straffelovgivningens grundlæggende principper er gennemført, herunder inden for rammerne af fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, og når strafunddragelse afværges i kraft af anholdelse af den domfældte.

55. Som enhver undtagelse til princippet om overgivelse skal den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 undergives en streng fortolkning [26], hvilket indebærer, at den fuldbyrdende judicielle myndighed – for at eliminere enhver risiko for, at nogen skal gå fri for straf – skal efterprøve, om den reelt kan fuldbyrde straffen i henhold til sin nationale lovgivning, inden den afslår overgivelse af den pågældende [27].

56. I hovedsagen er den dommer, der skal træffe afgørelse vedrørende fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre, i tvivl om, hvorvidt denne reelt kan sikre fuldbyrdelse af straffen i henhold til sin nationale lovgivning, for så vidt som der for den lovovertrædelse, for hvilken arrestordren er udstedt, i udstedelsesmedlemsstaten er idømt en fængselsstraf, mens denne lovovertrædelse i henhold til dommerens nationale lovgivning kun kan straffes med bøde. Denne dommer har rejst spørgsmålet, om den manglende overensstemmelse hvad angår arten af den straf, der er idømt i henhold til udstedelsesmedlemsstatens lovgivning, og arten af den straf, der er foreskrevet af den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, i dette tilfælde er til hinder for anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584.

57. En undersøgelse af den nævnte bestemmelses ordlyd og analysen af denne rammeafgørelses opbygning og formål viser, at EU-lovgiver i en situation som den i sagen foreliggende, hvor der for den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre er udstedt, i udstedelsesmedlemsstaten er afsagt en straffedom, ikke har haft til hensigt at lade anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 være betinget af, at de forhold, som sanktionen vedrører, straffes om ikke identisk, så dog på lignende måde i den fuldbyrdende medlemsstat.

58. For det første skal det anføres, at det følger af ordlyden af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, at denne bestemmelse fastsætter en grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, hvis den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller er bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne stat forpligter sig til at fuldbyrde »straffen« i henhold til sin nationale lovgivning.

59. Som brugen af den bestemte form af substantivet »straffen« indikerer, skal den fuldbyrdende medlemsstat således fuldbyrde den straffedom, som er afsagt af udstedelsesmedlemsstaten. I modsat fald ville de oplysninger om varigheden af den afsagte straffedom eller af den straf, der mangler at blive afsonet, som skal angives i punkt c) i den nævnte arrestordre, fratages en del af sin effektive virkning [28].

26 – Jf. domme af 25.7.2018, AY (Arrestordre – Vidne) (C-268/17, EU:C:2018:602, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis), og Minister for Justice and Equality (Retssystemiske mangler) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

27 – Jf. dom af 29.6.2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 22).

28 – Jf. standardformatet af en europæisk arrestordre, som findes i bilaget til rammeafgørelse 2002/584.

60. Det anførte om, at den fuldbyrdende medlemsstat skal forpligte sig til at fuldbyrde straffen »i henhold til sin nationale lovgivning«, er blot en gengivelse af det princip, hvorefter straffuldbyrdelsesforanstaltningerne reguleres af den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning [29]. Der er tale om foranstaltninger, som skal sikre den materielle fuldbyrdelse af straffen og sikre den domfældtes sociale rehabilitering [30]. Dette princip er baseret på straffelovens territorialprincip, hvilket er et fælles princip for alle medlemsstater, og på princippet om individuel straf, hvilket er en af konsekvenserne af straffen i sig selv.

61. Denne angivelse har således til formål at regulere de lov- og kompetencekonflikter, der kan opstå som følge af fuldbyrdelsen af en straffedom i en anden medlemsstat end domsstaten, og kan dermed ikke fortolkes således, at den tillader den fuldbyrdende judicielle myndighed at tilpasse eller konvertere den straffedom, der er idømt af udstedelsesmedlemsstaten, således at denne svarer til den straf, som ville være idømt for den samme lovovertrædelse i henhold til den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning.

62. Som jeg har påpeget, medfører for det andet den opfattelse, som den belgiske regering har givet udtryk for, en genindførelse af en procedure inspireret af udleveringsproceduren.

63. Imidlertid markerer rammeafgørelse 2002/584 klart en afsked med den udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne, som tillod medlemsstaterne i relation til udlevering at kræve – på grund af manglende tiltro til et udenlandsk straffesystem – ikke blot, at de forhold, for hvilke udlevering krævedes, udgjorde en lovovertrædelse i henhold til lovgivningen i den anmodede medlemsstat, men også, at overtrædelsens gerningsindhold var identisk.

64. I medfør af princippet om gensidig anerkendelse, som rammeafgørelse 2002/584 er baseret på, har en afgørelse, når den er truffet af en judiciel myndighed i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvorunder den hører, fuldstændig og direkte virkning i hele EU, således at de kompetente myndigheder i enhver anden medlemsstat skal bistå med afgørelsens fuldbyrdelse, som hvis afgørelsen havde været truffet af en judiciel myndighed fra deres egen stat. Som det endnu en gang følger af dommen af 11. februar 2003, Gözütok og Brügge [31], indebærer princippet om gensidig anerkendelse nødvendigvis, at der består en gensidig tillid mellem medlemsstaterne i deres respektive strafferetsplejeordninger, og at hver enkelt medlemsstat accepterer en anvendelse af de strafferetlige bestemmelser, der er i kraft i de øvrige medlemsstater.

65. Denne tillid kommer – inden for rammerne af ordningen med den europæiske arrestordre – til udtryk i det forhold, at medlemsstaterne afstår fra at kontrollere dobbelt strafbarhed hvad angår de 32 lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 [32].

29 – Dette princip er også nævnt i artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 og har været genstand for en præjudiciel dom afsagt af Domstolen den 8.11.2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835).

30 – I punkt 70-73 i mit forslag til afgørelse Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:319) præciserede jeg, at de kompetente judicielle myndigheder inden for disse rammer skal fastsætte procedurerne for straffens afvikling og dens tilrettelægning, idet de f.eks. træffer afgørelse om frigang, udgangstilladelser, deltidsafsoning, strafopsplitning og -suspension, tidlig løsladelse eller prøveløsladelse af den fængslede eller elektronisk overvågning af denne. Jeg anførte endvidere, at reglerne om straffuldbyrdelse desuden omfatter foranstaltninger, der kan anvendes efter domfældtes løsladelse, såsom anbringelse under retsligt tilsyn eller endog den pågældendes deltagelse i revalideringsprogrammer eller foranstaltninger vedrørende erstatning til fordel for ofre.

31 – C-187/01 og C-385/01, EU:C:2003:87.

32 – Under disse omstændigheder skal den fuldbyrdende judicielle myndighed sikre fuldbyrdelsen af den straf, som den domfældte er idømt, selv hvis de omhandlede forhold ikke sanktioneres i fuldbyrdelsesmedlemsstaten. Definitionen af lovovertrædelserne og straffene herfor følger, som det er præciseret af Domstolen, den udstedende medlemsstats lovgivning, idet rammeafgørelse 2002/584 ikke har til formål at harmonisere de omhandlede straffelovovertrædelser for så vidt angår gerningsindholdet eller straffene herfor. Jf. i denne retning dom af 3.5.2007, Advocaten voor de Wereld (C-303/05, EU:C:2007:261, præmis 52 og 53).

66. Kontrollen er desuden yderst begrænset hvad angår de i artikel 2, stk. 4, i rammeafgørelsen nævnte »andre lovovertrædelser«, som lovovertrædelsen i denne sag er underlagt. I dette tilfælde kan den fuldbyrdende judicielle myndighed udelukkende efterprøve, at »de forhold, der ligger til grund for udstedelsen af en europæisk arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af det«.

67. Imidlertid henhører straffen under lovovertrædelsens gerningsindhold.

68. Lovovertrædelsen henviser til en handling, som loven definerer og forbyder under varsel om pålæggelse af strafferetlige sanktioner. Lovovertrædelsen indeholder således to elementer. Dels strafbarheden, dels sanktionen. Strafbarheden er beskrivelsen af den forbudte adfærd. Sanktionen er den straf, som er knyttet til det at begå den forbudte handling. Dette er grunden til, at en straffelov – med henblik på fastsættelse af strafferetlige normer og med respekt for det grundlæggende legalitetsprincip for lovovertrædelser og straffe – nøjagtig skal beskrive arten af den forbudte handling, herunder handlingen i sin subjektive, dvs. forsætlige, form, samt arten og grovheden af den straf, der er knyttet til lovovertrædelsen.

69. Domstolen har fortolket rækkevidden af kontrollen af dobbelt strafbarhed fastlagt for disse »andre lovovertrædelser« i sammenhæng med rammeafgørelse 2008/909 i dom af 11. januar 2017, Grundza [33], og denne analyse forekommer mig fuldt ud anvendelig inden for rammerne af ordningen med den europæiske arrestordre.

70. Rammeafgørelse 2008/909, som er vedtaget efter rammeafgørelse 2002/584, overtager i sin artikel 7, stk. 3, artikel 2, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 i en helt identisk affattelse, hvilket viser EU-lovgivers stærke vilje til i videst muligt omfang og i henhold til princippet om gensidig anerkendelse at begrænse enhver sammenlignende fremgangsmåde, som den fuldbyrdende judicielle myndighed ville kunne benytte, uanset om dette måtte være inden for rammerne af ordningen med den europæiske arrestordre eller inden for rammerne fastlagt ved rammeafgørelse 2008/909.

71. I præmis 33-38 i dom af 11. januar 2017, Grundza [34], har Domstolen således fundet, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds vurdering af dobbelt strafbarhed er begrænset til en efterprøvelse af, om de faktiske forhold, der er lagt til grund for konstateringen af lovovertrædelsen, således som de er gengivet i dommen afsagt af den udstedende judicielle myndighed, også ville være strafbare i henhold til den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning, hvis de fandt sted på denne stats område. Ifølge Domstolen er der tale om betingelsen »nødvendig og tilstrækkelig« med henblik på vurderingen af dobbelt strafbarhed, idet en fuldstændig overensstemmelse dog ikke er påkrævet, hverken mellem lovovertrædelsens gerningsindhold – som straffen udgør en del af – eller mellem lovovertrædelsens betegnelse eller kvalificering i de respektive nationale lovgivninger.

72. Under disse omstændigheder kan betingelsen om dobbelt strafbarhed, som artikel 2, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 henviser til, ikke fortolkes således, at den giver den fuldbyrdende judicielle myndighed adgang til at efterprøve og – med henblik på anvendelse af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i denne rammeafgørelse – kræve, at de forhold, som sanktionen i udstedelsesmedlemsstaten vedrører, straffes om ikke identisk, så dog lignende i den fuldbyrdende medlemsstat. Den sammenlignende fremgangsmåde, som den fuldbyrdende judicielle myndighed har anvendt, har således begrænsninger, og den kan ikke udvides til arten af den straf, der er idømmes i udstedelsesmedlemsstaten, henholdsvis i den fuldbyrdende medlemsstat.

33 – C-289/15, EU:C:2017:4.

34 – C-289/15, EU:C:2017:4.

73. I en situation som den foreliggende ville det således klart tilsidesætte ordlyden af artikel 2, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, således som denne bestemmelse er fortolket af Domstolen, at kræve en sådan identificering.

74. Desuden ville det klart forringe effektiviteten af princippet om gensidig anerkendelse af judicielle afgørelser truffet inden for rammerne af ordningen med den europæiske arrestordre at give en medlemsstat mulighed for at kræve, at de forhold, som sanktionen i udstedelsesmedlemsstaten vedrører, straffes om ikke identisk, så dog lignende i den pågældende medlemsstats lovgivning, eftersom en sådan tilgang ville føre til genetablering af en procedure inspireret af udleveringsproceduren. En sådan tilgang ville gå imod den vilje, der klart er tilkendegivet af EU-lovgiver, om at afskaffe den udleveringsprocedure, der bestod mellem medlemsstaterne, og indføre en procedure for overgivelse, der bygger på gensidig tillid mellem disse stater.

75. Desuden ville en fortolkning som den, den belgiske regering har anlagt, føre til, at den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 ville miste enhver effektiv virkning, når en europæisk arrestordre vedrører en lovovertrædelse, som i fuldbyrdelsesstaten kun straffes med bøde. En sådan situation kan jævnligt opstå, navnlig når den lovovertrædelse, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, ikke er omfattet af listen over de 32 grove lovovertrædelser, som er nævnt i artikel 2, stk. 2, i denne rammeafgørelse, og for hvilke de nationale lovgivninger varierer på grund af manglende harmonisering på EU-plan. Denne fremgangsmåde har nødvendigvis en negativ virkning på målet omkring social rehabilitering, som lovgiver forfølger inden for rammerne af artikel 4, nr. 6), i den nævnte rammeafgørelse, idet fremgangsmåden væsentligt reducerer denne grunds anvendelsesområde.

76. Såfremt det tillades en medlemsstat at betinge anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 af, at lovovertrædelsen i udstedelses- og fuldbyrdelsesmedlemsstaterne straffes om ikke identisk, så dog lignende, vil dette indebære, at der kan rejses tvivl om harmoniseringen af grundene til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der afspejler den konsensus, som er opnået mellem samtlige medlemsstater vedrørende den rækkevidde, som målet vedrørende social rehabilitering af den domfældte skal tillægges. Imidlertid er en sådan fremgangsmåde formelt forbudt af Domstolen i dom af 26. februar 2013, Melloni [35], vedrørende grunden fastslået i artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584 til at afslå anerkendelse af afgørelser truffet efter en retssag, under hvilken den pågældende ikke selv var til stede.

77. Situationen er således her, at den udenlandske afgørelse – i henhold til princippet om gensidig anerkendelse og til den fortolkning, som Domstolen har anlagt af dette princip gennem den fortolkning, som den har valgt for princippet ne bis in idem i dom af 11. februar 2003, Gözütok og Brügge [36] – skal tillægges den samme virkning som en national afgørelse, uanset om den nationale lovgivning ville have ført til en anden løsning.

78. På grundlag af samtlige disse elementer finder jeg derfor, at artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 i en situation som den i sagen foreliggende, hvor der for den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre er udstedt, i udstedelsesmedlemsstaten er idømt en straffedom, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på anvendelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastslået i denne bestemmelse, efterprøver og kræver, at de forhold, som sanktionen vedrører, også straffes med en straffedom i den fuldbyrdende medlemsstat.

35 – C-399/11, EU:C:2013:107.

36 – C-187/01 og C-385/01, EU:C:2003:87.

79. Under disse omstændigheder og for så vidt som fuldbyrdelsen af den sanktion, som den rumænske judicielle myndighed har idømt, vedrører forhold, som udgør en lovovertrædelse ifølge belgisk lovgivning, er der intet til hinder for, at den belgiske judicielle myndighed forpligter sig til at sikre fuldbyrdelsen af denne sanktion ved anvendelse af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, hvis den under hensyntagen til den tilknytning, som Marin-Simion Sut har til Belgien, finder, at fuldbyrdelse af straffen på denne stats område ville kunne forbedre den pågældendes udsigter til social rehabilitering.

C. Rækkevidden af og grænserne for anvendelsen af bestemmelserne i rammeafgørelse 2008/909

80. Bestemmelserne i rammeafgørelse 2008/909 kan efter min opfattelse ikke ændre denne fortolkning af ordlyden af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584.

81. For det første bemærkes, at EU-lovgiver ved at have vedtaget rammeafgørelse 2008/909 klart har tilkendegivet sin vilje til ikke at påvirke formålet eller forringe betydningen af ordningen med den europæiske arrestordre.

82. Dels har EU-lovgiver – selv om bestemmelserne i rammeafgørelse 2008/909 i henhold til rammeafgørelsens artikel 25 finder anvendelse mutatis mutandis på fuldbyrdelse af sanktioner i tilfælde, hvor en medlemsstat påtager sig at fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 4, nr. 6) – udtrykkeligt i rammeafgørelse 2002/584 fastlagt, at disse bestemmelser kun finder anvendelse, »i det omfang de er forenelige med bestemmelserne [i sidstnævnte]«.

83. Følgelig kan ingen bestemmelse i rammeafgørelse 2008/909 påvirke rækkevidden af eller fremgangsmåden for gennemførelsen af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584, og ingen bestemmelse i denne tekst kan fortolkes i strid med rammeafgørelse 2002/584.

84. Dels har EU-lovgiver i rammeafgørelse 2008/909 integreret bestemmelser, der svarer til bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584, hvilket således afspejler EU-lovgivers ønske om at sikre, at ordningen med den europæiske arrestordre hverken modsiges eller svækkes.

85. For det andet og såfremt Domstolen finder, at artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 her er en relevant bestemmelse, må den fortolkning af bestemmelsens rækkevidde, som den belgiske regering har foreslået, forkastes.

86. Artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909 opstiller, som overskriften indikerer, princippet om anerkendelse af dommen og fuldbyrdelse af sanktionen idømt af den udstedende judicielle myndighed i henhold til princippet om gensidig anerkendelse.

87. Artikel 8, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 udelukker således principielt enhver tilpasning af den sanktion, som den udstedende judicielle myndighed har idømt[37]. I dommen af 8. november 2016, Ognyanov[38], har Domstolen fortolket ordlyden af denne bestemmelse således, at den indeholder en principiel forpligtelse for den fuldbyrdende judicielle myndighed til at anerkende den dom, der er fremsendt til myndigheden, og til at fuldbyrde en sanktion, hvis varighed og art svarer til det, der er

37 – EU-lovgiver har fastsat to undtagelser til denne principielle forpligtelse. I henhold til artikel 8, stk. 2 og 3, i rammeafgørelse 2008/909 har den fuldbyrdende judicielle myndighed således mulighed for at tilpasse varigheden eller arten af den sanktion, som den udstedende judicielle myndighed har idømt, for at sikre sanktionens fuldbyrdelse med respekt for fuldbyrdelsesmedlemsstatens lovgivning.

38 – C-554/14, EU:C:2016:835.

fastsat i den i udstedelsesstaten afsagte dom [39]. Princippet om gensidig anerkendelse er således til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed tilpasser den sanktion, som den udstedende judicielle myndighed har idømt, også selv hvis den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ville have medført fastsættelse af en straf af forskellig art eller varighed.

88. Kommissionen har i sin rapport om gennemførelse af rammeafgørelse 2008/909 påpeget, at »[d]a rammeafgørelserne bygger på gensidig tillid til andre medlemsstaters retssystemer, bør den afgørelse, domstolen i udstedelsesstaten har truffet, respekteres, og som udgangspunkt bør den ikke prøves eller tilpasses« [40].

89. Under disse omstændigheder synes det oplagt, at anvendelse af artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909 ikke er relevant i denne sag.

90. Skulle der være behov for yderligere argumentation, kan det tilføjes, at den belgiske regering også har misforstået rækkevidden og betydningen af den begrænsning, som EU-lovgiver har fastsat i artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 for den fuldbyrdende judicielle myndigheds tilpasningsbeføjelser.

91. Jeg bemærker, at den belgiske regering har støttet sit anbringende på ordlyden af denne bestemmelse, idet den har gjort gældende, at den fuldbyrdende judicielle myndighed i betragtning af bestemmelserne i færdselsloven, hvorefter føring af køretøj uden kørekort straffes med bøde, fratages muligheden for at tilpasse den straffedom, der er idømt af den udstedende judicielle myndighed, således at myndigheden reelt ikke kan forpligte sig til at fuldbyrde den straf, som Marin-Simion Sut er idømt.

92. Lovgiver har i artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 udtrykkelig forbudt, at den fuldbyrdende judicielle myndighed konverterer en fængselsstraf idømt af den udstedende judicielle myndighed til en bødestraf, således at det sikres, at straffen bevarer den overordnede sammenhæng, som den havde på dagen for dens afsigelse, og navnlig, at straffen forbliver proportional og vil udgøre en hensigtsmæssig løsning, henset til den forstyrrelse af den offentlige orden, der skete i udstedelsesmedlemsstaten, og sikrer den gensidige tillid, som de nationale judicielle myndigheder skal have.

93. Ikke desto mindre finder bestemmelserne i artikel 8, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909, der er fastsat med henblik på tilpasning af sanktionen, kun anvendelse i det omfang den sanktion, som den udstedende judicielle myndighed har idømt, på grund af sin art »ikke er forenelig med fuldbyrdelsesstatens lovgivning«. Som Domstolen påpegede i dommen af 8. november 2016, Ognyanov [41], er de betingelser, som EU-lovgiver har opstillet med henblik på tilpasning af straffen, særlig »strenge« [42].

94. Det må imidlertid konstateres, at den belgiske regering her sammenligner arten af den straf, der er idømt af Judecătoria Carei (retten i første instans i Carei), med færdselslovens artikel 30, dvs. den del af sin egen lovgivning, der straffer netop den omhandlede færdselslovovertrædelse – og ikke med sit retssystem som helhed. Ved at foretage en sådan sammenligning og ved således at vurdere den

39 – Jf. denne doms præmis 36.

40 – Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet af 5.2.2014 om medlemsstaternes gennemførelse af rammeafgørelse 2008/909/RIA, 2008/947/RIA og 2009/829/RIA om gensidig anerkendelse af retsafgørelser om frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger, om afgørelser om prøvetid og alternative sanktioner og om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling (COM(2014) 57 final, navnlig punkt 4.2, s. 7 og 8).

41 – C-554/14, EU:C:2016:835, præmis 36.

42 – De tilfælde, hvor den sanktion, der er idømt i den udstedende medlemsstat, er af en sådan art, at den ikke er forenelig med fuldbyrdelsesmedlemsstatens lovgivning, er efter min opfattelse sjældne, for så vidt som straffesystemerne, selv om disse ikke er harmoniseret i EU, ikke desto mindre har store ligheder medlemsstaterne imellem.

rumænske offentlige orden i forhold til sin egen – der, som jeg har fremhævet, er ændret for at tilnærme sig den rumænske – ræsonnerer den belgiske regering endnu en gang ud fra ligestilling af lovgivningen om udlevering og fjerner sig således fra områderne for rammeafgørelse 2008/909 og rammeafgørelse 2002/584.

95. Straffedom findes i belgisk lovgivning – hvorfor arten af den sanktion, som de rumænske myndigheder har idømt Marin-Simion Sut, ikke kan anses for uforenelig med belgisk lovgivning – og de belgiske judicielle myndigheder kender princippet om social rehabilitering, hvilket netop har udløst den forelæggende rets forespørgsel.

96. Under disse omstændigheder og for så vidt som den judicielle myndighed, der skal træffe afgørelse vedrørende fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre udstedt mod Marin-Simion Sut, skulle finde, at den pågældende har tilstrækkelig tilknytning til Belgien, således at fuldbyrdelsen af straffen på belgisk område ville kunne forbedre Marin-Simion Suts udsigter til social rehabilitering, ser jeg intet til hinder for, at denne myndighed forpligter sig til at fuldbyrde den straf, som den pågældende er idømt i Rumænien.

97. På grundlag af samtlige disse betragtninger finder jeg, at artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 – i en situation som den i sagen foreliggende, hvor der for den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre er udstedt, i udstedelsesmedlemsstaten er idømt en straffedom – skal fortolkes således, at den er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed efterprøver og kræver – med henblik på anvendelse af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse i den nævnte bestemmelse – at de forhold, som sanktionen vedrører, også straffes med en straffedom i den fuldbyrdende medlemsstat.

V. Forslag til afgørelse

98. På grundlag af det ovenstående foreslår jeg Domstolen at besvare det præjudicielle spørgsmål fra cour d'appel de Liège (appeldomstolen i Liège, Belgien) på følgende måde:

»I en situation som den i sagen foreliggende, hvor der for den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre er udstedt, i udstedelsesmedlemsstaten er idømt en straffedom, skal artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed efterprøver og kræver – med henblik på anvendelse af den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastslået i denne bestemmelse – at de forhold, som sanktionen vedrører, også straffes med en straffedom i den fuldbyrdende medlemsstat.«